

РЕШЕНИЕ

№ 7283

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 22.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8564** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.64,ал.1 ЗМВР.

Образувано е по жалба на Р. М. Б. от [населено място] срещу Разпореждане на Полицейски орган- Младши инспектор при РУ- Х. от 12.08.2022 година, с което е разпоредено на Р. М. Б. да не се саморазправя, да не отправя закани и заплахи, както и да не нанася физически и психически тормоз спрямо лицето К. С. М. от [населено място] и всички спорни въпроси да бъдат отнесени към компетентните органи или съда.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното разпореждане. Твърди се, че то противоречи на закона, тъй като тя е подала сигнал срещу лицето, а вместо това на нея и издадено Разпореждане да не се саморазправя . Искане се отмяна на разпореждането.

В съдебно заседание, оспорващият- Р. М. Б., редовно и своевременно призован се явява и поддържа жалбата на заявените основания. Заявява претенция за присъждане на разноска.

Ответникът по оспорването-Полицейски орган при РУ- Х., редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 12.08.2022 година по повод подаден сигнал за имот, полицейски

служители при РУ Х. посетили мястото, находящо се в [населено място], [улица], №142 и установили, че имотът е отдаден под наем от лицето Р. Б. на друго лице от [населено място] и наемателят е сменил ключалката, не си вдига телефона, снети са обяснения от двете лица – наемодател и наемател, и на двете лица са издадени Разпореждания по реда на чл.64 от ЗМВР, в това число и оспореното Разпореждане от 12.08.2022 година на Полицейски орган при РУ – Х., с което е разпоредено на Р. М. Б. да не се саморазправя и да не отправя заплахи, както и да не нанася физически и психически тормоз спрямо лицето К. С. М. от [населено място] и всички спорни въпроси да бъдат отнесени към компетентните органи или съда.

Разпореждането е връчено лично на оспорващия на дата 12.08.2022 година.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения различни от сочените в нея.

Оспореното Разпореждане от 12.08.2022 година на Полицейски орган при РУ- Х. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Разпореждането е издадено от некомпетентен орган и е нищожно.

Вярно е, че в същото е посочено, че е издадено от Полицейски орган при РУ Х.- Младши инспектор, на когото изрично по силата на чл.64 от ЗМВР е предоставено правото да издава разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените му функции. Полицейските органи са посочени в нормата на чл. 57, ал.,1 от ЗМВР и това са органите на Главна дирекция "Национална полиция", Главна дирекция "Борба с организираната престъпност", Главна дирекция "Жандармерия, специални операции и борба с тероризма", Главна дирекция "Гранична полиция", областните дирекции, дирекция "Миграция", дирекция "Вътрешна сигурност", дирекция "Международно оперативно сътрудничество" и звената "Общинска полиция", които пряко осъществяват някои от дейностите по чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 7 и 8, но посочването в закона не води до извод, че след като са посочени в ЗМВР, полицейските органи са такива и заемат съответната длъжност.

Още с Определението за насрочване, съдът изрично указва на ответника по оспорването, че за обстоятелството, че лицето В. И. Д. към датата на издаване на Разпореждането е заемал длъжността- Полицейски орган- Младши инспектор към РУ Х., не сочи доказателства, но такива по делото не се съдържат. Простото посочване, че лицето издало Разпореждането заема длъжността- Младши инспектор в РУ- Х., без да има представени доказателства за това, прави издаденото Разпореждане нищожно, като издадено при липса на компетентност. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни

актове/,компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първото основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК. Липсата на компетентност у издателя на Разпореждането прави последното нищожно, непораждащо правни последици и предполага обявяването на нищожността.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят разноски в размер на 110 лева-държавна такса и адвокатско възнаграждение. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА НА Разпореждане на Полицейски орган- Младши инспектор при РУ- Х. от 12.08.2022 година, с което е разпоредено на Р. М. Б. да не се саморазправя, да не отправя закани и заплахи, както и да не нанася физически и психически тормоз спрямо лицето К. С. М. от [населено място] и всички спорни въпроси да бъдат отнесени към компетентните органи или съда.

ОСЪЖДА ПОЛИЦЕЙСКИ ОРГАН ПРИ РУ- Х. – МЛАДШИ ИНСПЕКТОР ДА ЗАПЛАТИ НА Р. М. Б. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 110 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА РУ- Х..

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

